

mig selv gjort Regning paa, at denne umulig kunde komme frem. Jeg havde fremdeles gjort Regning paa, at om den end skulde komme frem, vilde dog deels den ærede Ordførers Foredrag, deels den høitagtede Justitsministers Bemærkninger medtage saamegen Tid, at der ikke vilde blive Leilighed for mig til at komme til Orde. Da desuagtet det Modsatte, som det vil erindres, blev Tilfældet, da jeg forgæves saae mig om efter, om ikke Noget af de ærede Landsstingsmænd skulde reise sig for at tale desangaaende, og jeg saaledes ueblivelig maatte reise mig; hvis jeg ikke vilde lade det komme dertil, først ved Sagens 2den Behandling at saae denne Gjenstand berørt, saa skete det, at mit Foredrag, som uforberedt og meget stærkt paavirket af min Jver for Sagen, af min stærke Følelse af denne Gjenstands Vigtighed, fik ligesaa megen Varme som Uklarhed. Jeg ønsker derfor, om det var muligt, endnu idag at forbedre denne Sag. Det er ikke sagt, at det vil lykkes mig. Men det er dog min alvorlige Bestemmelse, selv om jeg skulde udsætte mig for at tale for kjøligt om denne Sag, for hvilken mit Hjerte slaaer varmt, dog alligevel saameget som muligt at holde mig til en klar i det Enkelte gaaende Udvikling af mine Grunde, og — saavidt jeg finder Anledning dertil — imødegaae nogle af de Modgrunde, som enten tidligere eller idag ere udtalte her i Salen.

Den ærede Formand har nofsom peget hen paa, hvad der nødvendig maa blive Hovedspørgsmaalet. Hovedspørgsmaalet er nemlig, om det Forslag, jeg i Forening med et andet æret Medlem af Thinget har tilladt mig at stille, er opretningsstemmende med Grundloven, eller virkelig skulde befindes at være i Strid med Grundloven. Og i denne Henseende skal jeg allerførst tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den høitagtede Justitsminister, hvem jeg som Løgmand paa dette Gebet vel maa være berettiget til at ansee for en Autoritet for mig, har yttret i Motiveringen til det foresiggende Udkast Pag. 14: „Det fandtes iøvrigt tvivlsomt, hvorvidt dette maatte ansees som en nødvendig Følge af Grundlovens § 72 og om ikke de Ulemper, som hiin Regel vilde drage efter sig, burde søges undgaaede“, ja, at

han har tilføjet: „Efter en streng Ordfortolkning af Grundlovens nysnævnte §, synes nemlig Betingelsen for Valgets Gyldighed allerede at være opfyldt, naar Rigsrettens Medlemmer ere valgte blandt respektive Landsstingets eller den øverste Domstols egne Medlemmer, og Grundlovens Ord tyde ikke heller paa, at Valget under visse Omstændigheder kun skal være gyldigt for kortere Tid end 4 Aar“. Det er i mine Tanker stærke Ord til Gunst for den Maade, hvorpaa jeg har tilladt mig at opfatte Sagen, og jeg skal, forsaavidt som der saa rigtignok senere i Motiveringen af Udkastet er fremkommet Grunde for det Modsatte, henholde mig til, ikke blot at der atter af mig er fremsat Grunde derimod, men at dog aabenbart en Fortolkning, som den, Justitsministeriet taler om i saadanne Udtryk, ikke kan uden videre ansees for at staae i Strid med Grundloven. Udvalget har nu vistnok udtrykt sig meget bestemtere i denne Henseende, og har erklæret sig for, at den Opfattelse af Grundlovens § 72, som her af den høitagtede Justitsminister er bleven antydet som mulig, og som jeg tillader mig at antage for rigtig og forsvarlig, — at den skulde være ugrundet, og den har gjennem Comiteens Ordfører forrige Gang — om jeg mindes ret. — beraabt sig paa, at § 72 nødvendig maatte staae under Indvirkning af § 27 i Grundloven, som lyder saaledes: „Kongen kan opløse enten hele Rigsdagen eller en af dens Afdelinger“, og i Forbindelse med § 43, hvori der bestemmes, at Halvdelen af Landsstingets Medlemmer afgaae hvert 4de Aar. Deraf skulde nemlig kunne udledes den Slutning; at naar altsaa Kongen opløser Rigsdagen eller Landsstinget, saa er dermed Rigsretten ophævet, og at de 4 Aar, som findes angivne i § 72, ere at forstaae ikke ligefrem om 4 Aar, men ere at forstaae, ifølge denne Paragraphs Forbindelse med § 43, om 4 Aar, hvis Landsstinget faaer Lov til at sidde uopløst, og ellers om den kortere Tid, som da maatte komme i Betragtning. Dette kan jeg nu ikke gaae ind paa. Jeg holder mig til den Fortolkning af § 72, som jeg med den høitagtede Justitsministers Ord tør paa staae er den efter Ordenes Forstand naturligste og meest iøinesalbende; og jeg holder mig der